

tinget havde vedtaget det, nemlig det sidste Stykke af § 2, hvor der staar: „Efterladte, som ikke havde Bopæl i Landet, da Ulykken skete, have intet Kræv efter denne Lov.“ Det var i Folketinget formuleret saaledes, at efterladte efter Udlændinge, som ikke havde Bopæl her i Landet, skulde være udelukkede, og denne Betragtning kunde der maaske ligge noget til Grund for; men der er jo i al Almindelighed Tale om efterladte, som ikke havde Bopæl her i Landet, da Ulykken skete, altsaa maaske Folk, som have hjemme her i Landet, men som blot ved et kortvarigt Ophold i Udlandet være fraværende, da Ulykken skete, de vilde altsaa falde uden for Loven og ikke faa noget (*Goos*: Der staar jo „Bopæl“). Jeg kan ikke forstaa Bestemmelsen saaledes, at det kun er Udlændinges efterladte, jeg forstaa det saaledes, at det er alle tilskadekomnes efterladte, naar de have Ophold i Udlandet.

Der er talt adskilligt om, at Bestemmelsen i § 4 burde affattes paa en anden Maade, og at der er mange Slags Arbejdere, som bør falde ind derunder. Jeg skal ikke komme ind paa alle de Punkter, der ere nævnte i saa Henseende, men skal kun nævne et Arbejde, som, saa vidt mig bekendt, ikke er nævnt, og som jeg ogsaa kunde ønske, skulde henføres under Loven, for saa vidt man ikke kommer til en i al Almindelighed mere udvidet Lov end dette Forslag. I § 4 A. 3 staar nævnt: Mergel og Brøndgravning samt Isning. Det forekommer mig, at denne Begrænsning af Jordarbejde er altfor snæver. Der er mange, som arbejde i Jord ved Udgravninger paa forskellig Maade, og som i lige saa høj Grad ere udsatte for Ulykkestilfælde som de, der arbejde ved Mergel og Brøndgravning. Derfor ønsker jeg paa dette Punkt, at Jordarbejdere og Udgravningsarbejdere i al Almindelighed skulde falde ind under Loven.

I § 5 kunde jeg ønske en hel Del Forandringer indførte. For det første en Forandring af den Begrænsning, som Lovforslaget har her, at det ikke vil yde nogen Understøttelse før efter den tredtende Uges Forløb. For mig staar det saaledes, at naar man giver en Ulykkesforsikringslov, bør det være en Lov, som straks tager Ulykkestilfældene med og lige straks træder til med sin Erstatning. I modsat Tilfælde vilde alle disse Ulykkestilfælde, som helbredes, inden de 13 Uger ere gaaede, blive henviste til Sygekasserne, det bliver dem, der komme til at bære Udgifterne ved disse tilskadekomnes Forplejning og Un-

derstøttelse. Men nu er det jo saaledes med Sygekasserne, at de ere i meget høj Grad bebyrdede. Den Sygekasselov, vi have faaet, har ikke haft den Virkning, at gøre Sygekasserne billigere og lettere tilgængelige. Der en Masse Mennesker, som ikke kunne komme ind i en Sygekasse, fordi disse i Virkeligheden ere for dyre; disse Mennesker ere altsaa ganske udelukkede fra at faa nogen Hjælp i Løbet af de 13 Uger. Men man burde ogsaa bestrebe sig for at lette Sygekasserne Byrden for derved at lette Adgangen til dem for andre. Det er af ikke ringe Betydning; thi hvis man beholder de 13 Uger, vil det være ganske faa meget store Ulykker, som vilde falde ind under Loven. Jeg skal saaledes nævne for dem nogle Oplysninger, som jeg har faaet allerede i 1889 fra Helsingørs Skibsværft, som jo er et af de Arbejdssteder, der vilde falde ind under Loven. Der forefaldt i det Aar 94 Ulykkestilfælde paa dette Skibsværft, men kun et eneste af dem vilde falde ind under Loven; alle de andre 93 vilde slet ikke være komne i Betragtning, men vilde altsaa være henviste til Understøttelse fra Sygekassernes Side. Af de Tilfælde var der 11, der faldt inden for et Tidsrum af 2 Uger, 28, der faldt inden for et Tidsrum af 3 Uger, 22, der faldt inden for et Tidsrum af 4 Uger, 13 inden for et Tidsrum af 5 Uger, 11 inden for et Tidsrum af 6 Uger, 4 inden for et Tidsrum af 8 Uger og 4 inden for 9 Uger. Det er de 93 Tilfælde; alle disse Tilfælde vilde slet ikke være komne i Betragtning, det vilde kun det ene Tilfælde, som medførte Arbejdsudygtighed i et Tidsrum af 14 Uger. Det er det eneste, som vilde kunne komme ind. Naar man skal have en Lov om Ulykkesforsikring, hvis Rammer allerede i og for sig ere meget snævre, og man saa yderligere begrænser den saaledes, at ikke en Gang de Industrier, som komme ind under den, kunne siges at være forsikrede mod Ulykkestilfælde i al Almindelighed, men kun i saadanne ganske enkelte særlige Tilfælde, saa forekommer det mig, at Loven er alt for meget begrænset, og jeg tror, at den i saa Henseende vil virke en Del skadeligt paa det bestaaende Forhold. Som det allerede er blevet anført, er der en Del Arbejdsgivere, som forsikre deres Arbejdere, og naar det finder Sted, tror jeg nok, at det er almindeligt, at de ere forsikrede fra Ulykkesdagen. Hvis vi nu faa denne Lov gennemført med den Begrænsning, som den paa dette Punkt har, vil det sandsynligvis føre til, at alle de Forsikringer ville blive